nega kippus' teise peäle, sõimas, haukus, wandus keik kurratid kokko, ja sest et teine ei muud sanno wasto lausund kui et ütles: Kässi pusas, täi punges — kargas ta kohhe äkkilisse wihhaga ta karwust kiñni, ja pekkis tedda kurjaste. Ei teine, kes temmast hopis wannem olli, saand wastopañna, waid läks moisa kaebama, ja Tõnnole anti temma tiggedusse pärrast hirmo. Selle läbbi läks ta sudda nüüd weel wihhasemaks omma naabre peäle, ja ei mõtlen' öösd ja päwa, muud kui teisele agga kahjo tehha. Teine kañnatas küll, olli küll pikkamelelinne ja ei maksnud kurjaga kätte, agga ei Tõnno sest läinud lahkemaks. Sellesamma wihhakandmisse- ja wihhapiddamisse läbbi ei wiitsind temma öiget tööd tehha, ja kui ta nüüd näggi, et teisel ustawa tö ja murre läbbi keik



keik hästi korda läks, siis tal olli kadde meel, ja se kaddedus süttis temma tullist wihha weel ennam põllema. Ka temma naene ja lapsed kartsid ja wärrisesid temma äkkilisse mele pärrast, ja kui ta wihhaseks sai, hoidis igagaüks eñnast kõrwale. Nenda ta ükskord tullise wihhaga tahtis ilma asjata lapsele hirmo anda, rummal laps katsus ussinaste eest ärrapõggeneda, ja hirmo pärrast, äkkiste joostes, ei ta pañnud kaewo tähhele, ja kukkus sisse. Se olli weel õnneks, et se kaew ei olnud süggaw ja et kuiwa aiaga temma wet ei piddand: muido se laps küll olleks otsa sanud. Waewaga wõtsid tedda wälja, ja hing olli weel sees ja liikmed terwed, et kül selle äppardusse läbbi essiteks kohmetand ja keleto olli. Nenda olleks Tõnno pea omma lapse mõrtsukaks wihha läbbi sa-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1797, lk. 24